

Skannat! D. 18 juli 1888.

Neud skall jag säga! Du vet allt, och ditt är allt. Om jag håller mest af dig el. ler G. B. kan jag icke afgöra, det är på så olika sätt. Jag har så mycket att tacka dig för, så mycket att jag inte kan tacka. Du har varit mig vän och kär och familj. Du är en personlighet.

Käre! Skrif! Skrif om det också käns som om hjernan skulle sprängas i stycken. Skrif din innersta mening, om det också käns som vider du sjunker ned i jordens af ledighet öfver att inte vara kär och kall. Svält om det lilla, men skrif. Skrif om den enda vägen till lycka, och det fin lycka. Det är bara enidighet eller tillgjordhet att påta mot. roten.

Jag har förräkt att skriva en liten novellet i dag, men det vill inte gå. Tänk på det, som väntar mig, tränger undan in: trädet för alla oaktade händelser.

Den långsamt timmar och minuter skrida kan jag inte beskriva. Kluckan är bara tio minuter öfver fem. Och jag fränt upp af ängert invänt.

Sär B. i huf, innan du ger honom det, och tag helst en afskipt. Så att vara lugn och duktig, käre gosse. Om jag är riktigt död och kall, så var glad att allt är förlor, gåds öfver att jag gått no. Detta var enda riktet, sådana som jag nu en gång var.

Jag skulle helst vilja att du inte ser mitt lik, om det ser hunk ut, och det gör lik ju alltid.

Om det kostar på att skiljas från mina verk och arbetsplaner, det kan jag inte beskriva. Men mitt sinne är för medvetet; jag kan inte fullborda dem.

Jag är mest rädd för att vara för låt på handen i det afgjorda öynligheten och att misslyckas, liksom sist.

Jag tycker att jag tror inte på

God, men jag kommer ändå att bli till honom i det sista, så stark är den dömdes begär att känna ett lifvande värn.

Du får mycket smält, lempet livsk med omkastnader och allting. Förlåt mig det, käre gosse!

Jag undrar om du skall komma i kväll. Kommer du inte, så gör dig inga förhållanden. Om du kommit skulle detta huf ha legat i min läda, och när du gått skulle jag ha gjort hvad jag ännar gör.

Du vet ju bättre än någon annan, att jag inte handlar i förhållanden. Den tillgjordhet talar jag inte om. Du känner den, vid förtan.

Var glad när det är öfver. Jag är så jag, att om inte öfvermenneleiga själsgnål dag efter dag fört mig närmare det jag nyper för, så hade jag aldrig varit god göra det.

Om det fanns ringaste möjlighet att lifva, så skulle jag inte göra det. Men ett och ett halft år kämpar har varit mig, huf föfärgt det är att strida mot mitt öde.

Det finns ingen räddning. När i det svarta djupet!

Sydklig den rum får dö bland de rind, med en hand i sin.

Sef lyckligt. Käre! Käre! Käre!

Den vän
Ernst.

D. B.

Förstår inte mine privatanteckningar. G. B. skall troligen be om det, men det får icke ske. Kvart vid är samning, och den samning jag kan be; segra med min död bör också vara med att stå för.